

[Statsministeren.]

korte gæld — hovedsagelig på under 12 måneders løbetid — op i nærheden af de 13 milliarder kr., et tal, som jeg forstår man tager med en vældig ro på de borgerlige bænke, men som jeg nu nok tror vil være adskillig uro, dengang man sad på ministerbænkene.

Derfor synes jeg, at hr. Hilmar Baunsgaard skulle være lidt forsigtig med at tale om, hvem der har angrebet nerven i dansk økonomi, og hvem der har spillet hasard. Jeg ville i hvert fald ikke have brugt de ord, hvis jeg havde været hr. Hilmar Baunsgaard.

Det er hele denne situation, der tvinger den nuværende regering til at foretage noget, der virker. Der er ingen af os, der har prøvet at sige, at det, vi gør her, er uden betænkeligheder. Der er ingen fra regeringspartiet, der har prøvet at sige, at det, vi gør her, har udelukkende gode virkninger. Men når en så ubehagelig, så vanskelig, så svær situation skal løses, så må man bruge virkemidler, der også rummer noget ubehageligt i sig. Det gør dette virkemiddel også, men det er uomgængeligt for landets økonomiske selvopholdelsesdrift, at der nu bliver gjort noget.

Jeg beklager, at de tre forhenværende regeringspartier ikke har mod, mandshjerte og selverkendelse til at stå ansigt til ansigt med den situation, de efterlod sig, og stemme for dette lovforslag, men jeg håber, at vi kan få det ført igennem tinget endda.

Hilmar Baunsgaard: Statsministeren og jeg har haft denne diskussion adskillige gange i de senere år. Vi har været enige om hver gang, at der er to hovedformål med den økonomiske politik: at sikre beskæftigelsen og at bedre valutaforholdene. Det, jeg gjorde opmærksom på, var, at regeringen her har valgt at tage et middel i anvendelse, som et land, der er i beskæftigelsesmæssige vanskeligheder, med mindst samme ret kan gøre brug af, og så er det, jeg siger: hvad så? Så står man dér.

Det er jo ikke sådan, at der ikke er andre midler. Regeringen ved, der er andre midler, og regeringen viger tilbage for disse midler. Det gjorde den, da den var i opposition, og det gør den nu, da den er i regering. De økonomiske virkninger af det, der her er

fremlagt, synes jeg er belyst så udmærket i diskussionen her, at jeg ikke skal gøre mere ved den side af sagen, men jeg tror heller ikke, at de indenlandske økonomiske virkninger vil vise sig at være tilstrækkelige. Men jeg må gøre opmærksom på, at hvis andre lande reagerer, som Danmark har gjort, så har vi skabt situationen fra 1930'erne. Større ulykke er næppe nogen, siden man begyndte at se de sociale velfærdssamfund tone frem, i stand til at erindre. Det er den risiko, som jeg ikke føler at netop Danmark skulle have løbet.

Man kunne, om man havde haft mod, have taget andre midler i anvendelse. Så kunne man formentlig også have fået os i tale. Man ville ikke disse midler. Nu er der sket det, at man står uden mulighed for at stå solidarisk med andre lande om at få ophævet den amerikanske særtold. Den ret har Danmark fraskrevet sig. Tager andre lande dette middel i anvendelse, som vi nu har gjort, så kan vi ikke sige andet end: nå ja, selvfølgelig. Men er det ønskeligt for et land, hvis hele velfærd er betinget af en stor udenrigshandel? Jeg tror, alle kan se, der er en enorm risiko.

Statsministeren (J. O. Krag): Jeg tror ikke rigtig, hr. Hilmar Baunsgaard har forstået, på hvilken afgørende vis det forslag, vi i øjeblikket behandler her i folketinget, adskiller sig fra den amerikanske særtold. Det adskiller sig aldeles afgørende fra det, præsident Nixon har gennemført i USA, ved at have en indbygget automatisk afviklingsplan med nøje angivne niveauer og tidspunkter for denne midlertidige importafgifts afvikling. Dette er aldeles afgørende, og det er denne aldeles afgørende forskel, der har gjort, at de kommentarer, vi har modtaget fra officiel side i udlandet og i internationale organisationer, har haft den karakter, de har. Det vil jeg gerne bede hr. Hilmar Baunsgaard være opmærksom på.

Så kunne jeg have lyst til at spørge hr. Hilmar Baunsgaard — nu skal vi jo ikke blive ved hele natten — om han kunne specificere, hvad det er for andre midler, vi skulle have brugt, hvad det var for andre midler, vi ikke medvirkede til, da vi var i opposition, hvad det er, der er så velsignet, som hr. Hilmar Baunsgaard kan pege på.